

HASAN-AGINICA:

Pomlad.

ve brezi stojita na samotni ravnini. Odločno in ponosno gleda ena v svet. Druga pa sklanja veje k tlom. Le vprašanje kratkega časa je, da jo morda prvi vihar trešči na zemljo. Okoli njiju cvete resa. Njeni rdečkasti cveti se ljubko smejejo v toplem solncu. Praprot, ki tuintam senči reso s svojimi izrezljanimi pahljačami, ji daje lepo ozadje. Nad brezama je razpeto jasno modro nebo. Kakor zlat čolnič plava solnce po modrini.

Polna življenjske moči gleda prva breza svojo potrto družico.

»Sestra, ali si bolna?« jo ogovori.

Druga se ozre vanjo. V njenem pogledu je poleg bolesti tudi nekaj zavisti. Izogne se odgovoru in reče: »Čudim se tebi. Tako mirno in veselo zreš naokolo. Mene zebe v solncu. Moje veje so kakor mrtve. Nobene moči ni v meni. Pomlad mi prinaša smrt. Ko bi mi solnce hotelo preroditi moči!«

»Motiš se!« izpregovori zopet prva. »Sama si prinašaš smrt. Ni moči v tebi? Kako tudi! Lahkomiselno si jo raztrosila lani in predlanskim in še prej. Katera daleč naokolo se je tako šopirila in tako oblastno šumela? — Ti si hotela priklicati vsak vihar, ki je divjal bogvekje za deveto goro! Ti si se hotela poizkusiti z vsakim vetrom, ki je letel mimo! — Solnce ti ne bo dalo moči, če je ni dobilo speče v tebi, da bi jo prerodilo, pomnožilo in ojačilo.«

Žalostna skloni druga svoje veje še nižje k tlom.

Priskačejo otroci — solnce v očeh, solnce na laseh. Prihajajo mimo odrasli po drobni stezi, ki drži med cvetočo reso.

»Pomlad, pomlad!« se vzradosti srce.

A vsak gleda le zdravo, močno in veselo brezo; njene družice, ki umira pod solnčnimi žarkmi, ne pogleda nihče.

»Če je v tebi solnce, je tudi na nebu; če je v tebi pomlad, tem lepša je okolo tebe!« mrmra ozelenela breza in gleda za mimoidočimi.

